

Ramon Solsona va guanyar l'últim premi Sant Jordi.

Cultura | 20-02-2011 | 07:24

L'escriptor Ramon Solsona va guanyar l'últim premi Sant Jordi amb "L'home de la maleta" i ara que pot trobar-se ja en les llibreries explica que està protagonitzat per un antic músic d'orquestres de ball que s'autodefineix com un "qualsevol, encara que el que desitja és tenir el món a la seva mida".

En una entrevista amb Efe, Solsona considera que ha creat un personatge de pensament molt tradicional, que diu les coses sense pensar, políticament incorrecte, carregat de prejudicis, descol·locat per com són les seves tres filles i amb unes expectatives de vida "que no es poden complir, perquè ell vol que la família estigui per ell i això no pot ser".

Les peripècies de Venerando Mallons Cachaldora, de 75 anys d'edat, li serveixen a l'autor barceloní per contrastar diferents models de família, que no responen al model tradicional com una mare amb fills de tres pares diferents, una soltera amb xicot en la distància, o un matrimoni amb una filla xinesa adoptada.

"El meu personatge -reflexiona- no entén el món actual, amb el qual manté un desajust, fruit de les seves circumstàncies vitals, cosa que no sempre controlem les persones i que són les que ens construeixen".

Precisament, Ramon Solsona subratlla que en una novel·la el més important és sempre que la història i els personatges siguin atractius i, en aquest cas, "el lector començarà pensant que no passa res, però al final veurà, de forma accelerada, que aquest músic ha passat moltes coses i li n'han succeït més".

Encara que no vol revelar molt, el novel·lista apunta que el relat, publicat per Proa, comença amb aquest home, que fa poc ha enviadat, venent el seu pis i anant amb la seva maleta a viure durant un mes en les cases de cadascuna de les seves tres filles, tres models diferents de vida que ell no comprèn i que l'ofusquen.

A més dels girs que va aportant la història, de la mateixa també crida l'atenció la llengua de Venerando, protagonista absolut, i que parla un català popular que Solsona diu recordar de la seva infància i joventut, en el barceloní barri de Gràcia.

Segons el seu parer, es tracta de la llengua que parlaven "unes persones que no havien estat instruïdes en català, incorrecte segons les normes, però molt viu, molt expressiu, plàstic i ric".

Preguntat sobre el fet que sigui un músic jubilat, l'escriptor respon que no pot imaginar el món sense música, "una cosa important per a nens, joves i persones grans, pels sentiments que deslliga".

En la seva novel·la, se centra en la recreació d'un món d'"envelat", d'orquestrades de barri, de mambo i txa-txa-txa, amb melodies que provocaven enamoraments, a vegades per a tota la vida.

Com també passa en anteriors obres seves, en aquesta hi ha pinzellades sobre la història col·lectiva, sobre un passat en què per poder actuar com a músic de la banda municipal els candidats havien de rebre l'aval d'algú del règim franquista i no òbvia que la religió "formava part de l'atmosfera repressiva de l'època, amb una claríssima connexió amb la situació política".

Ramon Solsona defensa que els personatges puguin tirar la vista enrere i destapar "aspectes col·lectius amagats sota les catifes, encara que siguin clarament apolítics".

Respecte a si està escrivint de nou, indica que té des de fa temps una història "bullint-li" al cap, però encara no ha començat a plasmar-la en el foli.

Nascut a Barcelona el 1950, Solsona, col·laborador habitual de premsa, ràdio i televisió, és autor de diverses obres i ha obtingut diversos premis per la novel·la "Les hores detingudes".

Fuente: Efe

Autor: Efe